



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **JUDr. J. Z.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Vysočina**, se sídlem Vrchlického 2627/46, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2018, č. j. 22 A 54/2016 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2016, č. j. KRPJ-36854-51/ČJ-2015-1600DP, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava, Dopravního inspektorátu Jihlava (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 26. 5. 2016, č. j. KRPJ-36854/ČJ-2015-160706 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

[2] Správní orgán I. stupně poté, co povolil obnovu řízení o níže specifikovaném přestupku žalobce, prvostupňovým rozhodnutím potvrdil původní rozhodnutí o uložení blokové pokuty žalobci ze dne 14. 2. 2011, č. j. KRPJ-9267/PŘ-2011-160706. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalobce se přestupku dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, tím, že dne 14. 2. 2011 v 09:05 hod na pozemní komunikaci č. I/38 v obci Rančířov překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 16 km/h. Nejvyšší správní soud poznamenává, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v obnoveném řízení je vadný. Původní blokové řízení mělo být zastaveno, nikoli potvrzeno rozhodnutí o uložení blokové pokuty, které bylo vydáno v tomto

řízení. Podstatné však je, že nesprávnost výroku se negativně neprojevila v právech žalobce, a proto nemá vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

[3] Krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou. Konstatoval, že ve stěžejní žalobní námitce žalobce tvrdil, že skutkový stav přestupku nebyl dostatečně objasněn co do ověření totožnosti přestupce. Žalobce zpochybňoval, že se přestupku dopustil s tím, že údajný přestupce, jehož identitu žalobce nesdělil (mělo se jednat o neurčeného příbuzného) předložil při kontrole omylem jeho doklady. Přestupek nemohl spáchat, protože v den, kdy k němu došlo, se nacházel jinde. Krajský soud připustil, že ve prospěch žalobcovy skutkové verze svědčí výpověď svědka L. H. Ten potvrdil, že žalobce nemohl přestupek spáchat, neboť s ním byl v tento den na jiném místě (na Chomutovsku), kam jel žalobce navštívit svého klienta. Tato výpověď však podle krajského soudu nemohla zpochybnit dosavadní skutková zjištění, protože není věrohodná. Žalobce nebyl schopen sdělit jméno údajného klienta, kterého měl s L. H. na Chomutovsku navštívit. Navíc svědek je blízký přítel žalobce, a proto jej nelze považovat za nestrannou osobu a proti skutkové verzi žalobce svědčila celá řada okolností, které krajský soud v napadeném rozsudku obsáhle vylíčil (například fakt, že žalobce tvrdil, že ve vozidle zanechal občanský průkaz, jímž se prokázal „skutečný přestupce“, avšak policisté totožnost žalobce ověřovali z předloženého občanského a řidičského průkazu – viz str. 14 a 15 napadeného rozsudku).

[4] Krajský soud se proto ztotožnil s žalovanou, že bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku, který spočíval v nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Stejně tak bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že osobou přestupce byl právě žalobce. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by chování zasahujících policistů bylo nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Jejich výpovědi ve správním řízení byly konzistentní a pro účely řízení dostatečně určité.

[5] Krajský soud proto nepovažoval za potřebné provádět v rámci ústního jednání dokazování výslechem navrhovaných svědků (L. H. a pprap. Bc. Š.). Oba svědci byli vyslechnuti v rámci správního řízení, jejich opakovaný výslech by proto nemohl přinést žádné nové okolnosti, které by byly pro posuzování daného případu podstatné. Takové okolnosti nevyplývaly ani z provedeného důkazu - smlouvy o bezplatném pronájmu osobního automobilu ze dne 30. 8. 2006, uzavřené mezi žalobcem a jeho dcerou, kterou krajskému soudu předložil žalobce.

[6] Rozsudek krajského soudu napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti brojí proti postupu správních orgánů, aniž by polemizoval se závěry krajského soudu. Namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, jelikož nepředložily „pro svá tvrzení žádné důkazy“ (bez konkretizace jaká tvrzení má na mysli), a přesto návrhy žalobce odmítly (opět bez bližší specifikace jaké návrhy míní). Brojí také proti tomu, že mu nebylo umožněno v rámci správního řízení klást otázky svědku L. H. a zasahujícím policistům, čímž mohl dokázat oprávněnost svých tvrzení.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že předpokládal, že krajský soud k jednání ve věci předvolá zasahující policisty a L. H. (jehož výslech navrhl provést), jelikož jejich výpovědi by mohly prokázat oprávněnost jeho žalobních tvrzení (tedy že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil on, ale jeho příbuzný). Ze strany zasahujících policistů tedy muselo dojít k nesprávné identifikaci přestupce. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že jej krajský soud neinformoval, že navrhované svědky k jednání nepředvolal, a dozvěděl se to teprve tehdy, když se po dlouhé cestě z Děčína dostavil k jednání u krajského soudu.

pokračování

[9] Naproti tomu krajský soud podle stěžovatele provedl „*právně irelevantní důkazy*“ (přečetl zprávu o počasí v místě a době spáchání přestupku a sdělil obsah smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a jeho dcerou, která se týká pronájmu automobilu, v němž byl spáchán přestupek). Současně stěžovatel uvádí, že „*jiné důkazy, mimo vyjádření stran, provedeny nebyly*“. Napadený rozsudek je proto podle něj koncipován jako souhrn úvah „*podjatě konstatujících správnost*“ správních rozhodnutí bez opory v dokazování.

[10] Nakonec stěžovatel namítá, že mu nebylo doručeno vyjádření žalované k žalobě. O skutečnosti, že se žalovaná vyjádřila, se dozvěděl až při jednání ve věci, a tudíž k němu nemohl krajskému soudu sdělit své stanovisko.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek považuje za věcně správný a že kasační argumentace je „*tendenčně subjektivní vyjádření v řízení neúspěšného účastníka*“. Krajský soud se podle ní dostatečně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele a provedl dokazování v rozsahu potřebném k prokázání rozhodných skutečností. Z těchto důvodů navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [7] tohoto rozsudku). Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu (v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci) nebo polemiku s nimi, ale vymezují se pouze proti postupu správních orgánů. Z tohoto důvodu se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[15] Tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, obsahuje pouze ta část kasační stížnosti, která se týká neprovedení navrhovaných důkazů (výslechu svědků) a nemožnosti vyjádřit se k argumentům žalované v řízení před krajským soudem (jak je shrnuta v odst. [8] až [10] shora).

[16] Předně kasační soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, v níž *de facto* tvrdí, že krajský soud pochybil v tom ohledu, že jej neinformoval již před ústním jednáním, že na něj předvolal navrhované svědky.

[17] Správní soudnictví je vybudováno na principu, že před správním soudem se provádí dokazování při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Z § 77 odst. 2 s. ř. s. pak vyplývá, že v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví však není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[18] Současně platí, že soud není vázán důkazními návrhy a je v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede. To jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Samotnému provádění důkazů, respektive odmítnutí navrhované důkazy provést (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), pak předchází úvaha soudu o tom, „[z]da tyto důkazy jsou s ohledem na předmět a účel řízení pro posouzení věci podstatné a potřebné; jinými slovy, soud zvažuje, zda navrhované důkazy s danou věcí vůbec souvisejí a zda jsou ze své podstaty způsobitelné tvrzenou skutečností prokázat, jakož i zda jejich provedení není pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 – 41). Tuto úvahu soudu lze označit jako tzv. předběžné posouzení důkazů.

[19] Krajský soud provedl tzv. předběžné posouzení důkazů (navrhovaných výslechů svědků H. a Š.) před jednáním a dospěl k závěru, že jsou pro posouzení rozhodných skutečností nadbytečné (v opačném případě by totiž tyto svědky na jednání předvolal). Výsledky tzv. předběžného posouzení důkazů však nebyl povinen účastníkům před jednáním sdělit. Jak vyplývá ze záznamu jednání před krajským soudem dne 22. 3. 2018, tyto výsledky a úvahy, jimiž byly podloženy, naopak správně uvedl během jednání, při kterém prováděl dokazování. Konstatoval, že navrhovaní svědci byli vyslechnuti v rámci správního řízení, a proto návrhu na jejich opakovaný výslech nevyhověl. Jejich výpovědi tedy nemohly přinést žádné nové skutečnosti, které by byly pro věc podstatné.

[20] Stejně tak se kasační soud neztotožnil s námitkou, že krajský soud provedl pouze „*právně irrelevantní důkazy*“ (přečetl zprávu o počasí v místě a době spáchání přestupku a sdělil obsah smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a jeho dcerou, která se týká pronájmu automobilu, v němž byl spáchán přestupek). Nejvyššímu správnímu soudu předně není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel nyní označuje uvedenou smlouvu za „*právně irrelevantní důkaz*“, ačkoli tento důkaz navrhl k provedení právě on ve své replice k vyjádření žalované ze dne 30. 11. 2016 (č. l. 29 spisu krajského soudu). Navíc krajský soud po provedení tohoto důkazu uvedl, že z něj nevyplývaly žádné podstatné skutečnosti, a tudíž z něj při posuzování dané věci nevycházel. Důkaz zprávou o počasí v místě a době spáchání přestupku pak krajský soud provedl k prokázání skutečnosti, že v den spáchání přestupku byla dobrá viditelnost (str. 15 napadeného rozsudku). Tímto důkazem tedy krajský soud prokázal, že řidič vozidla musel vidět značku označující obec; z tohoto důvodu není podle kasačního soudu bez významu (respektive není „*irrelevantní*“, jak tvrdí stěžovatel).

[21] Proto také nemůže být důvodná námitka, že „*jiné důkazy, mimo vyjádření stran, provedeny nebyly*“. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud vycházel při svém rozhodování z provedených důkazů (uvedených výše) a dále z obsahu správního spisu (v němž jsou obsaženy především výpovědi svědků učiněné ve správním řízení, úřední záznam o spáchání přestupku a záznam přestupku z měřicího zařízení atd.). K hodnocení skutkového stavu ze strany správních orgánů se krajský soud k odpovídající žalobní námitce obsáhle vyjádřil a stejně tak obsáhle hodnotil alternativní skutkovou verzi stěžovatele a výsledky výslechu jím navrženého svědka L. H. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

[22] Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud hodnotil věc „*podjatě*“, je třeba poukázat na to, že v řízení před krajským soudem neuplatnil žádnou námitku podjatosti. Ani v kasační stížnosti nijak neupřesnil, v čem „*podjatě*“ hodnocení spatřuje. Proto ani tato námitka není důvodná.

[23] Nakonec není ani pravdivé tvrzení, že stěžovateli nebylo doručeno vyjádření žalované k žalobě, a tudíž k němu nemohl krajskému soudu sdělit své stanovisko. Jak vyplývá z doručenky

pokračování

na č. l. 24 soudního spisu, vyjádření žalované bylo stěžovateli doručeno dne 3. 11. 2016. Navíc tuto skutečnost dokládá i to, že stěžovatel k tomuto vyjádření zaslal dne 30. 11. 2016 krajskému soudu repliku (č. l. 28 soudního spisu). K tvrzenému pochybení krajského soudu proto nedošlo.

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu